

hogy vagy valósítaná meg a főváros a nagy Széchenyi tervét: építtetne a falak felhasználásával egy Pantheont, vagy ahogy Széchenyi mondotta: Üdvleldét. Avagy létesítene ott egy szállodát, mely világhírű lenne a kilátásáért... A főváros már úgylis sokat tett a Gellérthegy megszépítéséért. Az állammal karöltve felállította ott Szent Gellért szobrát. A déli oldalon három gyönyörű játszóteret rendezett be a gyermekeknek, kiket még Hamupipőke szobra is gyönyörködtet Kallós Edétől. A társadalom támogatásával felépült a délkeleti oldalon a remek sziklakápolna, melyet kiegészít 1934 óta a pálosok pompás neo-román stílű kolostora. Szébb-nél-szebb kilátó-teraszok, sétányok ékesítik a Gellérthegyet, csak még a legteteje vár megújításra... És ha ez is meglesz, akkor a világ egyetlen városa sem dicsekedhetik olyan városcentrummal, mint amilyennel a mi fővárosunk: Nagy-Budapest.

TAVASZI KIÁLTÁS

*Ha halkan a földre az alkonyi szél
meghozza az estét, a napsugarak
a hegykoszorú ölelő karjába merülnek,
— oly puha-jó, olyan simító
az alkonyi szél suhogó hangjába vegyülten
elmenekülni az éjszaka vad, rút rémei arca elől...*

*Kinn a tavaszvágy kerge ütemben
hajtja előre a rügyfakadást,
és hullnak a szívbé, a téli ködökre
tavaszesti nóták...*

*Megfogom a szívem, tarka íveléssel
végigpörgetem az égen
— hej! —,
kié lesz a pálma, nap és hold vigyázza.
Hej, az enyém,
az enyém,
az enyém!
Sorra gurulnak az égen
a pirosan karikázó
szívgurigák...*

Játszunk . . . A sugarak
 új erővel tűznek minden emberszívre,
 ahogy a tavasz bolonduló kedve
 pörgeti, pörgeti őket . . .

Éjszaka fut el vad rohanással.
 Mélni időt most senki sem tud.
 Alkonyi égen hullt le a nappal . . . éjszaka van már . . .
 újra a hajnal: napmosolyos arccal kacag égre . . .
 Harsog a hajnal, foszlik az éj.

A piros csillagok az éjszakában égre tűzve,
 most szétszaladnak a mezőn,
 s meg-megállnak, szerteválnak tűzpiros virágfejeknek . . .

Alkony volt most . . . éjszaka jött . . . újra reggel . . . újra alkony . . .
 Tavasz van! — És nincs idő;
 nincsen éjjel, nincsen nappal,
 egy a fény és egy a köd:
 mert tavasz van — és tavasszal
 minden új és minden más:
 fénybemártott minden rög.

Tavasz van, és nincs tovább:
 nincsen külön tavaszének,
 nincsen eső, nincsen zápor,
 nincsen szél és nincsen semmi,
 nincsenek már külön fények, —
 egy az út és
 egy az ének:

ÉLET! ÉLET! ÉLET! ÉLET!

Ágoston Julián